

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 46.

Tredie Session.

19de Møde.

Lorsdagen den 6te November.

(Fortf.)

J. M. Hansen: Den ærede Indenrigsminister nævnte nys, at de hidtilværende Besiddere af Den vare satte ud af dens Besiddelse, og at den nye Kjøber havde tiltraadt den, og her staaer i Udkastets Motiver, hvad der jo ogsaa fremgaaer af, at Loven er bleven os forelagt, at Salget maa skee ved Lov. Jeg vil nu spørge den ærede Indenrigsminister, hvorledes man skal bringe Samklang mellem disse to Ting. Den maa kun sælges ifølge Lov; vi have ingen Lov, som indrømmer et saadant Salg, og dog er Den solgt, vedkommende Kjøber sat i Besiddelse af den, og de hidtilværende Besiddere satte ud af dens Besiddelse. Jeg kan ikke forstaae Sammenhængen dermed, og det er derfor, jeg tillader mig at spørge den ærede Minister, hvorledes det egentlig hænger sammen hermed. Har Amtmanden paa egen Haand, uden at afvente nogen Approbation af Salget, sat de hidtilværende Besiddere ud af Besiddelsen og indsat den nye Kjøber, saa tør jeg forvente, at Ministeriet vil befale samme Amtmand at gjøre om igjen, hvad han paa egen Haand, uberettiget, har gjort; men har han gjort det ifølge Berettigelse fra Ministeriet, saa kan jeg ikke forstaae, hvorfor vi skulle behandle en Lov som denne; thi da er jo Loven allerede exequeret, inden den er givet.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at, da Den var leiet bort, maatte Leiecontracten først opstiges, før Den kunde sælges; dette er skeet, og, efterat Manden, som har kjøbt Den, havde gjort et saa godt Bud paa den, at der ikke kunde være nogen Tvivl, hverken for Amtmanden eller for

nogen Anden, om, at det vilde blive approberet, saa har Amtmanden midlertidig overladt ham Den i Leie fra den Tid, den forrige Leiecontract var udløben.

Sjæbning: Turde jeg maaskee henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det har været sædvanligt paa Færverne, at saadanne Opstigelser ere indtraadte, eller om de, som vare i Leiebesiddelsen, efter Sædvane kunde vente at vedblive at være i Besiddelsen. Sædvanen maa her være det Afgjørende; har det været det Sædvanlige, at sige Opstigelser have fundet Sted, saa er her jo igrunden ikke skeet noget Nyt, og saa seer jeg ikke, hvorfor vi ikke skulde kunne fremme Loven; men har det derimod ikke været sædvanligt at opstige disse Leiere, men har Leietilgangen kun været aaben ved Dødsfald, saa forekommer det mig, at man har handlet noget overilet; thi saa ere vi her ved et af de Tilfælde, hvor det, naar man vilde sætte sig i Besiddelse af Den ved en saadan Opstigelse — som jeg, naar man lægger Mærke til, at Faarstanden er sunket fra 700 til 400, og at Nogen har formænt, at der kunde bringes Saameget ud af det, at den tilbudte høie Priis kunde betale sig, meget gjerne erkjender at være en rigtig Handling — vistnok havde været den rette Vej at søge at affinde sig paa en taalelig Maade med de opsagte Leiere; jeg troer, at derom dreier egentlig hele Sagen sig. Den Paastand, at Leierne skulde kunne beholde Den for en saa ringe Leiepriis, saameget til Skade for hvad jeg her vil kalde Almeenvæltet, troer jeg ikke er godt begrundet, men ligesaa lidt troer jeg, at Regjeringen har gjort vel i at gaae saa hurtigt tilværks i en Sag, hvor det havde været saa let at komme til en mindelig Afgjørelse med de Vedkommende, og en meget ringe Godtgjørelse til hver især maatte upaarvøle-